

Arrest

nr. 70 252 van 21 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 september 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE WOLF, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 augustus 2011 een asielaanvraag in.

Uit het Eurodac-verslag van 11 augustus 2011 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 15 mei 2011 in Italië zijn genomen en op 26 april 2011 in Zwitserland.

Op 22 augustus 2011 worden de Italiaanse autoriteiten verzocht de verzoeker terug te nemen op grond van artikel 16 (1) (e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

Op 13 september 2011, met kennisgeving op 14 september 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten O. G.
geboren te Owerri , op (in) 19.01.1971
van nationaliteit te zijn : Nigeria(Bondsrepubl.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 11.08.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene asiel vroeg in Italië (15.05.2008) en Zwitserland (26.04.2011). Tijdens zijn verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. De betrokkene stelde dat hij van 2008 tot 2011 in Italië subsidiaire bescherming genoot. Hij voegde toe dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en in juli 2011 door de Zwitserse instanties aan Italië werd overgedragen. Op 22.08.2011 werd een verzoek voor terugname gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek voor terugname hebben geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op basis van artikel 16, lid 1,c)d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugname-verzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 op 12.09.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende, nadat hij eerder asiel vroeg in Italië en Zwitserland. De betrokkene antwoordde dat hij naar België kwam omdat hij denkt dat hij in België zal worden aanvaard en omdat België volgens hem een tolerant land is. Hij stelde ook dat hij in Italië last had van xenofobie, racisme en discriminatie en na zijn overdracht vanuit Zwitserland op straat diende te leven. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We benadrukken dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij in Italië het slachtoffer was van xenofobie, racisme en discriminatie wijzen we erop dat de betrokkene zich wat deze problemen betreft dient te wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Afgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier is er geen aanleiding om te stellen dat de betrokkene geen bijstand van deze instanties zou kunnen verwerven.

Betreffende de bewering dat hij na zijn overdracht aan Italië op straat diende te leven merken we op dat Italië de Europese regelgeving inzake opvang en medische zorgen van asielzoekers in nationale wetgeving omzette. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG wordt aan asielzoekers de nodige opvang verstrekt. De Belgische instanties gaan er van uit dat Italië deze regelgeving respecteert. Verder kan de betrokkene in het geval dat de Italiaanse instanties in gebreke zouden blijven de naleving via gerechtelijke weg afdwingen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn verhoor op 17.08.2011 werd de betrokkene gevraagd naar zijn gezondheidstoestand. Hij verklaarde een gezondheidsproblemen te hebben, maar brengt echter geen attesten of andere elementen die aangeven dat dit probleem vanwege zijn aard een overdracht aan Italië zou verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)e en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties. (...) ”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij merkt terecht op dat in de titel van het verzoekschrift niet tot uitdrukking wordt gebracht of verzoeker een beroep tot nietigverklaring en tot schorsing indient.

Krachtens artikel 39/82, § 3, 2^e lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient in het opschrift van het verzoekschrift vermeld te worden dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: “Uit de gezamenlijke schending van: verordening 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat voor een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de verplichting van alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Schending dewelke machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt.”

Het middel luidt als volgt:

“Op grond van de verordening 343/2003 van 18 februari 2003 dienen de volgende criteria in de volgende volgorde worden toegepast om te bepalen welke EU-lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend:

- 1) Is een gezinslid erkend in een lidstaat of is er een procedure hangend (art. 7 en 8 van de Verordening);*
- 2) In welke lidstaat bezit een asielzoeker een verblijfstitel, of welke lidstaat heeft hem een visum verleend (art. 9 van de Verordening);*
- 3) In welke lidstaat is hij onwettig binnengekomen (art. 10, eerste lid van de Verordening);*
- 4) In welke lidstaat komt de niet-visumplichtige vluchteling wettig binnen, of dient hij, op weg naar een land buiten de EU, in de luchthaventransitzone een asielaanvraag in (art. 11 en 12 van de Verordening);*
- 5) In welke lidstaat dient hij als eerste zijn asielaanvraag in (art. 13 van de Verordening);*
- 6) ...*

4. De bestreden beslissing stelt enkel dat vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat verzoeker asiel aanvraag in Italië, op 15 mei 2008, en in Zwitserland, op 26 april 2011; en gaat dan verder met te stellen dat "op 22.08.2011 [...] een verzoek voor terugname [werd] gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties..."

Door in de bestreden beslissing niet na te gaan of verzoeker aan één van de vier criteria die voorrang hebben op het criterium van de eerste asielaanvraag, schend de tegenpartij de motiveringsplicht zoals bepaald in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Zij schendt hierdoor tevens de zorgvuldigheidsplicht en begaat een manifeste beoordelingsfout.

5. Het staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen en bepalingen schend.

Dat het middel ernstig is."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikels die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van de toelichting van het middel blijkt dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoeker poneert een schending van de motiveringsplicht doordat in de beslissing niet wordt nagegaan of aan één van de vier voorgaande criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat (art. 7, 8, 9, 10, 11 en 12 van de Verordening 343/2003) is voldaan.

Verzoeker beperkt zich echter tot deze vage beschouwing, maar toont niet aan dat hij effectief zou voldoen aan één van deze andere voorwaarden om te bepalen welke EU-lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Verzoeker blijft dienaangaande volkomen in gebreke.

Zijn vage kritiek kan dan ook geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Er dient te worden vastgesteld dat de Verordening 343/2003 geen formele motiveringsplicht inhoudt waarom verzoeker niet voldoet aan de voorgaande criteria voorzien in de Verordening 343/2003.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat Italië in toepassing van art. 16 van de Verordening 343/2003 de bevoegde lidstaat is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van machtafwending en machtsoverschrijding. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste middel niet kan worden aangenomen."

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16(1)e en 20(1)c van de Dublin II-verordening, wordt toegelicht dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, dat verzoeker volgens het vinger-afdrukkenonderzoek in Italië asiel heeft gevraagd en dat de Italiaanse autoriteiten niet hebben gereageerd op het terugnameverzoek zodat deze door middel van een "tacit agreement" geacht worden in te stemmen met de terugname en verzoekers asielaanvraag zullen onderzoeken. Voorts wijst de bestreden beslissing erop dat de Italië de Conventie van Genève van 1951 en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens ondertekend heeft, dat Italië als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België, dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verhoor geen informatie gaf over een niet-correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten en dat hij enkel stelde last te hebben van xenofobie, racisme en discriminatie en na zijn overdracht door Zwitserland op straat diende te leven. De bestreden beslissing wijst erop dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asiel-procedure en inzake erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren, dat Italië onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen kent en dat indien nodig voorlopige maatregelen kunnen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De bestreden beslissing wijst erop dat verzoeker tijdens zijn verhoor geen melding maakte van feiten of omstandigheden die zouden kunnen wijzen op een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde verzoeker gezondheidsproblemen te hebben maar liet hij na dit aan te tonen, hetzij te ondersteunen met een begin van bewijs, zoals de bestreden beslissing stelt. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Evenmin is er aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Er is geen grond voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van de Dublin II-verordening, zodat hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 16(1)c en 20(1)c van de Dublin II-verordening.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing verwijt niet te motiveren of de door de artikelen 7 tot en met 13 van de Dublin II-Verordening voorgestelde volgorde van criteria werd nageleefd toont de verzoekende partij met deze grief geen belang en laat zij na aan te tonen op basis van welke bepaling het bestuur verplicht zou zijn de volgorde van de criteria formeel te motiveren.

Voor het overige duidt de verzoekende partij in de uiteenzetting van het eerste middel niet aan op welke (andere) wijze de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden zouden zijn.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan: *“Uit de gezamenlijke schending van: artikelen 382 en 2081 (c) verordening 343/2003 van 18 februari 2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat voor een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1,2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de verplichting van alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. Schending dewelke machtsafwending en machtsoverschrijding inhoudt.”*

Het middel luidt als volgt:

“6. Verzoeker vreest niet op een behoorlijke procedure te kunnen rekenen vanwege de Italiaanse autoriteiten.

De bestreden beslissing wordt op dit punt als volgt gemotiveerd:

“Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde interantionale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnorme inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EGH en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.”

De Europese rechtspraak en deze van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vereisen dat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich moet van vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden, en in het bijzonder de effectiviteit van het principe van non-refoulement, aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet.

De bestreden beslissing kan dus geenszins volstaan met de summiere aangehaalde motivering om de soevereiniteitsclausule niet toe te passen zonder garanties op behandeling in Italië, nu dit ook blijkt uit het rapport van de Zwitserse Vluchterlingenraad van mei 2011 (stuk 9).

7. De verwerende partij komt dus tekort in haar verplichtingen in het kader van de Dublin II-Verordening door deze gegevens te negeren en geen voorafgaandelijke schriftelijke garanties te bekomen vanwege de Italiaanse autoriteiten dat verzoeker een eerlijke en effectieve asielprocedure zal krijgen, minstens van dergelijke garanties geen blijf te geven in de motivering van de beslissing.

Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt helemaal niet dat Italië garanties heeft gegeven dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen. Garanties over de effectieve en inhoudelijke toetsing van de asielaanvraag zijn er evenmin.

Louter verwijzen naar het feit dat Italië de Conventie van Genève van 28 juli 1951 heeft ondertekend volstaat in dat verband hoegenaamd niet. Het feit dat de Conventie van Genève van 28 juli 1958 reeds sinds 15 november 1954 van toepassing is in Italië neemt niet weg dat Italië onvoldoende garantie biedt op een degelijk en effectieve behandeling van asielaanvragen in de mate dat zelfs een inbreuk-procedure tegen dit land werd opgestart.

8. Het staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen en bepalingen schend.

Dat het middel ernstig is.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het tweede middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schendingen van de artikelen 3§2 en 20§1 van de Verordening 343/2003 van 18.02.2003, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, schending van de materiële en formele motiveringsplicht, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de verplichting van alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het tweede middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoeker stelt dat hij vreest dat hij niet op een behoorlijke procedure zal kunnen rekenen vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat er geen garanties zijn op een behandeling in Italië van zijn asielaanvraag.

Volgens verzoeker zou zijn overdracht aan Italië een schending uitmaken van art. 3 EVRM.

De verwerende partij stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing en annulatie geen enkel concreet element aanhaalt, waaruit een schending van art. 3 EVRM zou kunnen worden weerhouden.

Verzoeker verwijst louter naar een rapport van de Zwitserse Vluchtelingenraad van mei 2011.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker met zijn vage beschouwingen niet aannemelijk maakt dat art. 3 EVRM zal worden geschonden.

België kan niet anders dan ervan uitgaan dat de Europese instellingen de nodige garanties bieden tot naleving van de regelgeving. Er anders over oordelen zou neerkomen op een schending van de soevereiniteit tussen lidstaten onderling.

Alle lidstaten passen overigens de Verordening - en de overdracht van asielzoekers aan Italië - toe. Zij hebben geen enkele reden om dat niet te doen: noch het Hof van Justitie, noch het EHRM heeft de lidstaten immers een algemeen verbod van overdracht aan Italië opgelegd.

Het verkrijgen van bijkomende individuele garanties wordt niet door de Dublinverordening voorzien enerzijds omdat dit juist het voorwerp uitmaakt van de verordening zelf en anderzijds de lidstaten in de preambule van het Europese Unie-Verdrag onderschreven hebben de rechten van de mens te respecteren en tevens partij zijn bij Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Terwijl verzoekers stelling alsdat zijn rechten in Italië zullen worden geschonden, louter hypothetisch is. Verzoeker dient zijn rechten in Italië uit te putten, en zo hij er onregelmatig zou worden behandeld of zo zijn asielaanvraag niet zou worden behandeld - wat geenszins vaststaat - dient hij zich tot de bevoegde autoriteiten te wenden.

Terwijl inmiddels de Italiaanse overheid uitdrukkelijk de terugname van verzoeker in toepassing van art. 16.2 van de Verordening 343/2003 heeft aanvaard.

De Raad merkt ook op dat uit de door verwerende partij neergelegde stukken blijkt dat de Italiaanse autoriteiten op 11 april 2011 een formeel schriftelijk akkoord hebben gegeven wat betreft de terugname van verzoekende partij. Verzoekende partij kan daarom niet meer nuttig voorhouden dat uit het ontbreken van een formeel akkoord moet afgeleid worden dat er geen garantie is dat zij een asielaanvraag zal kunnen indienen. Uit de door verzoekende partij overgemaakte stukken kan ook niet afgeleid worden dat de Italiaanse autoriteiten het indienen of voortzetten van een asielaanvraag door vreemdelingen, die in het kader van de verordening 343/2003/EG door de Belgische autoriteiten naar Italië worden teruggestuurd, ernstig zouden bemoeilijken of onmogelijk zouden maken. Er is dan ook geen reden om te besluiten dat de Italiaanse autoriteiten verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure en dat verwerende partij in casu onterecht zou verwezen hebben naar wat verzoekende partij omschrijft als het "materieel theoretisch recht". Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielprocedure in Italië dusdanige gebreken vertoont dat het risico zou bestaan dat verzoekende partij met miskennis van het non-refoulementbeginsel naar haar land van herkomst zou gerepatriëerd worden. RvV nr. 64 573 van 11 juli 2011

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat

een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993,1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoekers algemene beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Op basis van de door verzoeker in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring vermelde beschouwingen kan geenszins een schending van art. 3 EVRM worden weerhouden.

Verzoeker brengt geen enkele element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvraag van verzoeker die in toepassing van de Verordening 343/2003 (EG) overgenomen wordt van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

Met zijn vage uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn rechten in Italië niet gerespecteerd zullen worden.

Op basis van de door verzoeker aangebrachte elementen bewijst verzoeker geenszins een concreet en aantoonbaar risico op onmenselijke behandelingen in de zin van art. 3 EVRM.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat art. 3 EVRM geschonden is."

2.2.3. Artikel 3 § 2 van de Dublin II-verordening stelt:

"1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Artikel 20 § 1 van de Dublin II-verordening luidt:

"1. De in artikel 4, lid 5, en artikel 16, lid 1, onder c), d) en e), bedoelde terugname van asielzoekers geschiedt overeenkomstig de volgende bepalingen:

(...)

c) Indien de om terugname verzochte lidstaat niet reageert binnen de onder b) genoemde termijn van één maand of twee weken, wordt hij geacht in te stemmen met terugname van de asielzoeker"

De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze uitlegt op welke wijze de door hem aangehaalde hierboven geciteerde bepalingen geschonden zijn. Artikel 3, § 2 van voormelde verordening legt geen enkele verplichting op een lidstaat om een asielaanvraag te behandelen indien de in de verordening neergelegde criteria die de lidstaten verplichten de asielaanvraag te behandelen niet van toepassing zijn. Het geeft de lidstaten enkel de mogelijkheid een asielaanvraag te behandelen en legt geen verplichtingen op. Het gegeven dat de verwerende partij verzoeker niet de gunst heeft verleend op basis van deze bepaling diens asielaanvraag te behandelen kan niet leiden tot de nietigverklaring van de

bestreden beslissing. Verder ontbreekt in het middel enige verduidelijking over de wijze waarop verzoeker artikel 20, § 1 van de Dublin II-verordening geschonden acht, zodat dit onderdeel onontvankelijk is. Verzoeker bekritiseert het motief dat erop wijst dat Italië er toe gehouden is, gelet op haar ondertekening van de in de bestreden beslissing opgesomde verdragen de asielaanvraag van verzoeker te behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die voorzien zijn ook in de andere Europese lidstaten, waaronder België en dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de Europese richtlijnen dienaangaande niet zou respecteren. Waar verzoeker stelt dat hij vreest dat hij niet op een behoorlijke procedure zal kunnen rekenen vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat er geen garanties zijn op een behandeling in Italië van zijn asielaanvraag en zijn overdracht aan Italië een schending uitmaken van art. 3 EVRM, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.3.3.

Tevens schijnt verzoeker het motief te bekritisieren dat stelt dat hij zich ook kan richten tot de onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en dat indien nodig hij voorlopige maatregelen kan vragen aan het EHRM. De Raad vermoedt dat verzoeker met deze kritiek de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Waar verzoeker meent dat deze motivering tekortschiet om de soevereiniteitsclausule toe te passen zonder schriftelijke garanties van Italië kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit artikel 20.1.b. en c. van de Dublin II-verordening blijkt dat het niet reageren van de Italiaanse autoriteiten na het terugnameverzoek, binnen de in dit artikel voorzien termijn, gelijkstaat met aanvaarding van de terugname. Het is niet betwist dat de Italiaanse autoriteiten niet reageerden binnen de in artikel 20.1.b van de Dublin II-verordening voorziene termijn. Verzoeker verwijst naar een rapport van de Zwitserse Vluchtelingenraad van mei 2011 en schijnt te suggereren dat de bestreden beslissing dit rapport had dienen te verwerken hetzij te bespreken. De Raad wijst erop dat verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing geenszins gesteld heeft dat zijn asielprocedure niet naar behoren was uitgevoerd. Wel integendeel, verzoeker verklaarde dat hij al de subsidiaire beschermingsstatus van Italië had verkregen maar dat deze niet was verlengd na het verstrijken van drie jaren. Evenwel was de reden waarom hij Italië verliet het bestaan van racisme, discriminatie en xenofobe aanvallen van de Italiaanse burgers. Verder verklaarde hij *“ook geen voldoende bescherming van zijn rechten te hebben gehad”* en dat hij op straat verbleef sinds begin augustus 2011. Verzoeker laat met deze verklaringen geenszins uitschijnen dat hij slecht werd behandeld tijdens zijn asielprocedure en dat Italië tekortschiet in haar Europese verplichtingen. Evenmin spreekt verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van enige angst om door Italië teruggezonden te worden naar zijn land van herkomst. Bijgevolg kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij verder diende te motiveren dan wat in de bestreden beslissing te lezen valt.

Nog minder waren er redenen voorhanden om aan te nemen dat schriftelijke garanties noodzakelijk zijn, daargelaten de vaststelling dat dergelijke garanties niet door een wettelijke bepaling worden vereist, zoals de verwerende partij opmerkt. Wel integendeel uit verzoeker geen klacht over de Italiaanse autoriteiten met betrekking tot de bescherming die hij volgens zijn zeggen al drie jaren genoot. Wat deze grief betreft toont verzoeker evenmin nog enig belang nu, zoals de verwerende partij opmerkt, op 20 september 2011 Italië zich akkoord heeft verklaard met de overname van verzoeker. Voorts blijkt evenmin of verzoeker enige poging heeft ondernomen om de subsidiaire beschermingsstatus te laten verlengen. Verzoeker toont geenszins aan dat in casu van de verwerende partij mocht verwacht worden dat er schriftelijke garanties gegeven werden voor zijn overdracht naar Italië.

Verder wijst de bestreden beslissing erop dat voor de klachten van xenofobie, racisme en discriminatie verzoeker zich kan wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties en dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat hij geen bijstand van deze instanties zou verkregen hebben. Ook dit motief vindt steun in het administratief dossier en is correct.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Voor wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Voor het overige voert verzoeker in het tweede middel geen andere grieven aan, zodat dient vastgesteld te worden dat de overige door hem aangehaalde bepalingen en beginselen in de mate dat zij al ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

Het tweede middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

"9. Zolang er geen uitspraak werd gedaan over diens asielaanvraag, wordt de vreemdeling vermoed de status van vluchteling te hebben in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève, wat met zich meebrengt dat de asielzoeker tijdens het onderzoek niet van het grondgebied verwijderd mag worden, het zgn. *non-refoulement principe*. Het kan immers niet a priori worden uitgesloten dat de asielzoeker recht heeft erkenning van de status van vluchteling te bekomen. Een staat die een asielzoeker in dergelijke omstandigheden zou uitwijzen maakt zich schuldig kan, hoewel hij zich zelf niet schuldig maakt aan een onmenselijke of vernederende behandeling of foltering, alsnog verantwoordelijk worden gesteld voor een schending van artikel 3 en dit wegens de situatie in het land waarheen uitgewezen werd (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM*, Deel 2, Volume 1, Intersentia, Antwerpen, 2004, 197).

10. *Mutatis Mutandis* heeft dit principe ook gevolgen voor Dublin-uitwijzingen omdat de autoriteiten van de Staat die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich moet van vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden aan minimale kwaliteitsgaranties voldoet.

Uit gezaghebbende rapporten, zoals het rapport van de Zwitserse Vluchterlingenraad van mei 2011 (stuk 9), blijkt duidelijk dat de Italiaanse asielprocedure niet voldoet aan minimale kwaliteitsgaranties. Wel integendeel, het rapport van de Zwitserse Vluchterlingenraad stelt onder meer het volgende in haar conclusie:

"As long as it is common practice that asylum seekers face difficulties being received properly in the first phase of the procedure (until the verbalization of their claim) and are forced to live in squats or on the streets under inhuman conditions until they get access to the Italian reception system, Member States should before transferring them carefully assess their situation and make sure to receive a reliable commitment by their Italian counterparts that they are able to support them upon arrival," (p. 40) (eigen onderlijning)

"Regarding vulnerable persons, authorities should refrain from sending them back to uncertain and unworthy conditions. As long as the sending authority cannot ascertain that the needs of vulnerable asylum seekers, families with minors and single women are sufficiently met in Italy, and there is no formal procedure to identify them, Member States should refrain from sending them back to uncertain and unworthy conditions. Member States are urged to apply Article 3 of the Dublin II Regulation (sovereignty clause) in order not to violate Article 3 of the ECHR." (p. 41)

"Asylum seekers who prima-facie qualify for refugee protection status or subsidiary protection should not be transferred at all, as the protection they might gain in Italy after being awarded their status is not sufficient to secure them a decent life. The

sovereignty clause of the Dublin II Regulation should be applied in a manner similar to the still valid exception clause of Swiss asylum law with regard to the third country rule of Article 34 para. 3 lit. b Asylum Law. This provision is excluding asylum seekers with clear cut protection needs who are «obvious refugees» from being sent to a third country. In a very early stage of the Dublin-implementation process in 2006, this exception was meant to build a frame for the application of Article 3 para. 2 of the Dublin II Regulation - a scheme the legislator did not pursue in the end. However in the Italian context this idea could help preventing the risk of be-ing responsible for serious human rights violations according to Article 3 of the European Convention of Human Rights." (p. 41) (eigen onderlijning)

"As long as most persons after being awarded refugee status or another protection status are after a certain time forced to live in squats or on the streets under inhuman conditions without the necessary support and assistance from the government,

Member States should take responsibility for this group and refrain from sending them back to uncertain and unworthy conditions in order not to violate Article 3 of the ECHR. Such removals might not only be problematic under the Schengen visa scheme, they are first and foremost illicit as Italy cannot guarantee that the persons concerned will not face a real risk of ending up in destitution and misery." (p. 41) (...)

"nor are the receiving Italian authorities able to ensure that Dublin returnees find dignified living conditions after return" (p. 39)

Immers, uit de aangevochten beslissing blijkt helemaal niet dat Italië garanties heeft gegeven dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen. Garanties over de effectieve en inhoudelijke toetsing van de asielaanvraag zijn er evenmin.

Louter verwijzen naar het feit dat Italië de Conventie van Genève van 28 juli 1951 heeft ondertekend volstaat in dat verband hoegenaamd niet. Het feit dat de Conventie van Genève van 28 juli 1958 reeds sinds 15 november 1954 van toepassing is in Italië neemt niet weg dat Italië onvoldoende garantie biedt op een degelijk en effectieve behandeling van asielaanvragen in de mate dat zelfs een inbreuk-procedure tegen dit land werd opgestart.

Zolang Italië haar asielprocedure niet grondig herzielt, conform het rapport van de Zwitserse Vluchtelingenraad, zijn er onvoldoende garanties om iedere twijfel omtrent de effectiviteit en eerlijkheid van de Italiaanse asielprocedure weg te nemen.

In die omstandigheden toch een asielzoeker naar Italië uitwijzen, teneinde daar de asielprocedure te doorlopen, houdt een schending in artikel 3 EVRM.

Het staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen en bepalingen schendt.

Dat het middel ernstig is.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In het derde middel poneert verzoeker een schending van art. 3 EVRM.

In zijn derde middel poneert verzoeker dat de autoriteiten die van plan is een asielzoeker terug te leiden naar een andere Staat die onderworpen is aan de Verordening van Dublin, er zich van moet vergewissen dat de procedure die op hem zal toegepast worden aan minimale kwaliteiten voldoet.

Verzoeker verwijst naar een algemeen rapport van de Zwitserse Vluchtelingenraad van mei 2011 en stelt dat de Italiaanse asielprocedure niet voldoet aan de minimale kwaliteitsgaranties.

De verwerende partij kan dienstig verwijzen naar zijn repliek op verzoekers tweede middel. Ook het derde middel kan niet overtuigen. “.

2.3.3. Verzoeker voert ook de schending van artikel 3 EVRM aan. Hij wijst erop dat zolang geen uitspraak is gedaan over de vluchtelingenstatus, hij geacht wordt deze status te hebben en wijst op het non-refoulementprincipe. Met verwijzing naar het rapport van de Zwitserse Vluchtelingenraad meent verzoeker dat niet blijkt dat Italië garanties heeft gegeven dat hij een asielaanvraag kan indienen. Evenmin zijn er garanties over de effectieve en inhoudelijke toetsing van de aanvraag.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §

131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). In casu maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze tot een dergelijke groep behoort.

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, moet verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat het terugsturen van personen naar Italië op grond van de Dublin II-verordening problematisch is, zoals hoger omschreven, maar toont zulks in casu niet met concrete en/of persoonlijke elementen aan

Het risico op een onmenselijke behandeling wordt door verzoeker, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in het verzoekschrift.

Tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker ook niet aangegeven dat hij in Italië problemen gehad heeft tijdens de periode waarbinnen hij naar zijn zeggen de subsidiaire beschermingsstatus genoot, te weten van april 2008 tot april 2011, wanneer hij naar Zwitserland vertrok. De verzoekende partij heeft op de vraag of er een specifieke reden is waarom hij in België een asielaanvraag heeft ingediend geantwoord: *“Betrokkene wil in een maatschappij leven waar hij geaccepteerd kan worden en hij vindt dat België hieraan kan beantwoorden. In de media is hem opgevallen dat België een tolerant land is.”* Voorts klaagde verzoeker enkel over het gedrag van Italiaanse burgers die racistisch gedrag zouden vertonen. Hij stelt dat na zijn overdracht door de Zwitserse autoriteiten aan de Italiaanse autoriteiten hij op straat diende te leven zonder opvang. Evenwel blijkt uit zijn verklaring dat dit slechts enkele dagen betrof waarnaar hij na een week verblijf naar België vertrok. Het niet onmiddellijk toewijzen van een opvangplaats houdt nog niet in dat een schending van artikel 3 voorhanden is, te meer verzoeker zijn bewering evenmin aantoont en nalaat aan te tonen dat hij zijn wens tot het indienen van een asielaanvraag opnieuw kenbaar heeft gemaakt aan de Italiaanse autoriteiten en hij niet de minste klacht uitte over zijn ondergane behandeling in de periode april 2008 tot april 2011. Ter zake verwijst de Raad naar de procedure die onder punt 2.7. wordt uiteengezet in het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport, die handelt over teruggenomen asielzoekers en die in het rapport geenszins wordt omschreven als zijnde een procedure die mogelijkerwijze artikel 3 EVRM kan schenden, los van de bedenking dat verzoeker zich ook in Italië kan wenden tot gerechtelijke instanties om zijn rechten te vrijwaren indien de Italiaanse asielinstanties de Europese normering ter zake niet naleven. Verzoeker toont geenszins aan dat er geen daadwerkelijke rechtshulp zou bestaan.

Bovendien heeft verzoeker geen vrees voor refoulement geuit en blijkt uit het rapport waarnaar hij verwijst en dat hij toevoegt aan het verzoekschrift dat de Italiaanse autoriteiten wel de mogelijkheid geven asielaanvragen te behandelen (zie onder meer punt 2.7. Dublin returnees). Verzoeker toont niet aan dat na zijn overdracht door Zwitserland aan de Italiaanse autoriteiten de voorziene procedure te hebben gevolgd. Een schending van artikel 3 EVRM is niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN